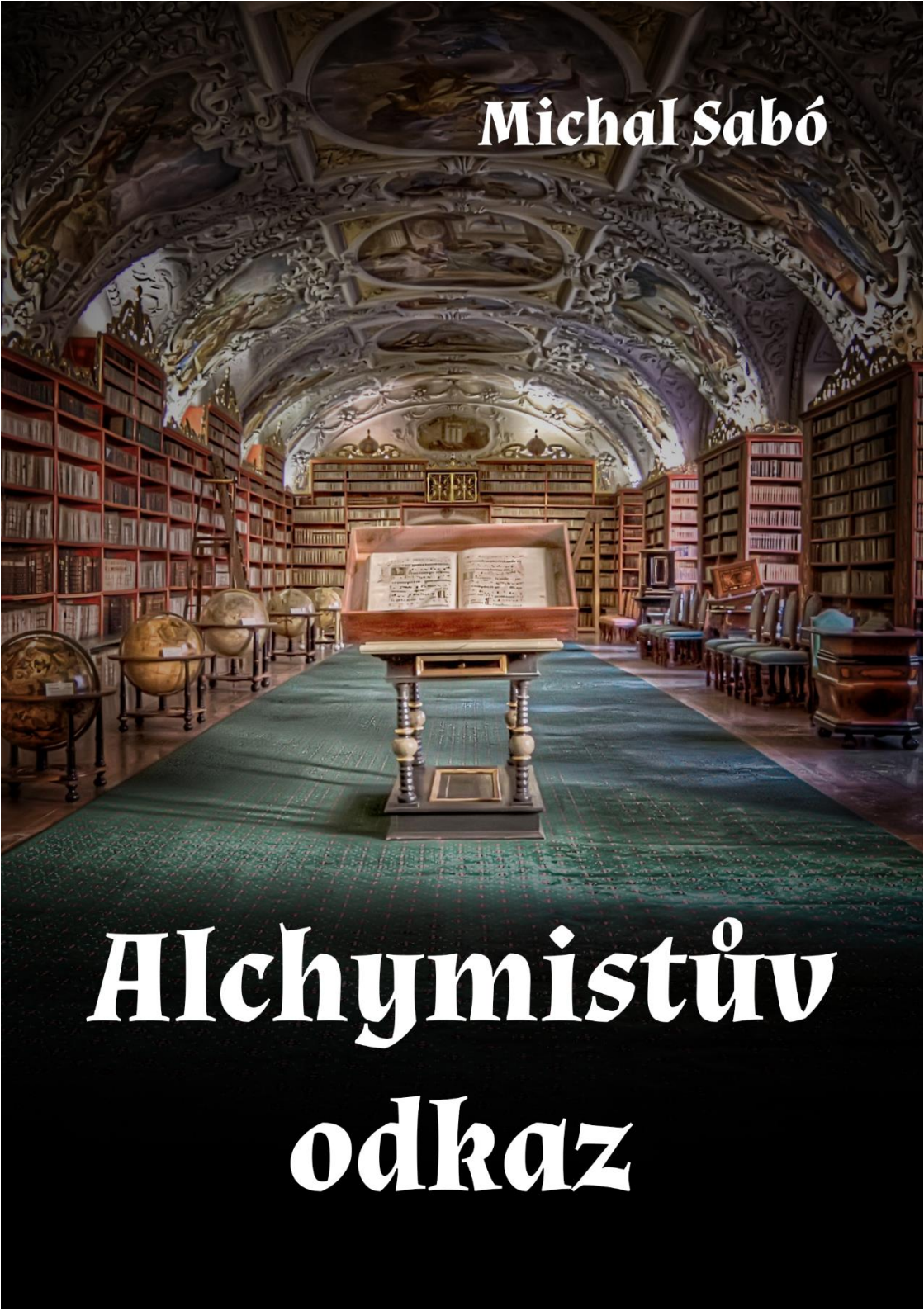

Michal Sabó

Alchymistův odkaz

Michal Sabó

ALCHYMISTŮV

ODKAZ

Kniha první:

**ZA ČASŮ CÍSAŘE
RUDOLFA**

Případ pražský

Kapitola 1.

Byla půlka července, horká letní noc. Ta strašlivá vedra, která nyní panovala, trápila celé habsburské mocnářství. Ovšem vyjma měst. Tam byl život, jak se zdálo, poklidný a šel si stále ve svých kolejích, kde se každý staral zejména sám o sebe a své živobyті.

Marie byla kurtizánou od svých patnácti let. Stalo se tak poté, co jí zemřela matka a ona zůstala na výchovu svých tří sourozenců úplně sama, protože jejich otec se více než jim věnoval pití.

Dnes v noci měla o zákazníky nouzi. Nedokázala si vysvětlit proč. Snad to bylo tím úporným vedrem nebo možná tím, že byla neděle, a v tu i ten nejhříšnější člověk zapomínal na chtíč, neb byl čas bohoslužeb a pokání.

Už dvě hodiny chodila po Novém městě a marně lákala muže na své tělesné půvaby. Stalo se jí dokonce, že jí jeden přioopilý hokynář, který byl v Praze na nákupu dobytka, nafackoval jen proto, že se ho zeptala, jestli by nechtěl trochu povyražení.

Marie cítila zklamání. Jestli dnes nevydělá alespoň zlatku, tak zítra nebudou mít její sourozenci co jíst. Proto stále vytrvale chodila noční

Prahou a snažila se objevit movitého zákazníka. Horko ji zmohlo tak, že se zastavila u kašny a chtěla se osvěžit ledovou vodou. Nepamatovala si, že by zažila větší horko než letos. Už aby zapršelo a vzduch se opět pročistil.

„Copak, že taková krásná dívka není v tuto hodinu ještě doma?“ Marie sebou leknutím trhla a spatřila za sebou muže ne zrovna velkého vzrůstu, pleti podivně sinalé a s velkou černou pihou na levé tváři. Na sobě měl dlouhý kašmírový plášť, což jí v tom vedru přišlo jako naprosté bláznovství. „Co bych zde dělala, jsem zde za prací, pane.“

„Za prací? Neslyšel jsem, že by profesi ponocných dělaly ženy.“ „Nejsem ponocná, jsem kněžna lásky. Mužům, jako Vy naděluji rozkoš, jakou nikde jinde neseženete.“

Muž si sundal černý klobouk, na kterém bylo paví pero, a podrbal si své šedivé kudrnaté vlasy. Pak Marii obešel, bedlivě si ji prohlédl a pak se ji pokusil vsunout ruku pod její sukni. Marie se ale ohradila. „Nejprve zaplatit, milý pane. Pak si můžete sáhnout.“

Tajemný muž se pousmál a Marie si všimla, že mu chybí dva přední zuby. Vytáhl z kapsy váček s penězi a ukázal ho

Marii. „Bude to stačit, krásná panno?“

Marie se zaculila a položila ruku cizince na své pravé prso.

„Za ten váček si můžete se mnou dělat, co jen budete chtít.“

„Opravdu cokoliv?“

„Cokoliv.“

Cizinec, který se stále nepředstavil, vzal Marii za ruku a odváděl si ji nočními ulicemi pryč. Marie byla spokojená. Věděla totiž, že zítra

bude mít čím nakrmit své sourozence a ještě jí zbyde dost peněz do konce měsíce.

Kapitola 2.

Ráno byla celá Praha na nohou. Hrůzný nález zavražděné dívky všechny vyděsil. Tělo bylo nalezeno na břehu Vltavy, nedaleko Karlova mostu třemi pradlenami. Jejich řev byl tak pronikavý, že se během chvíle seběhlo k místu vraždy plno zvědavců, aby zjistili, co se vlastně stalo. Celé to sročení musela rozehnat městská stráž, která následovně povolala vrchnost k prošetření té ohavné události.

Za hodinu dorazil městský radní v doprovodu svého sekretáře, notáře a ctihodných pánů konšelů. To co viděli, jim vyrazilo dech. Marie ležela nahá, celá potlučená a na stehnech měla výrazné namodralé kousance. Příčinou smrti bylo podle všech vykrvácení. Dlouhá řezná rána na krku o tom jen svědčila.

Problémem ale bylo to, že nikde nebyla ani kapka krve. Radní Pavlata pil z láhve medovinu, kterou si nechal přinést, neb mu pohled na zbídačenou Marii nedělal dobře.

„Víš se, kdo je ta nešťastná?“

Před městské pány předstoupil sekretář Tomáš a počal číst výpovědní list, který dostal od velitele stráží, jenž vyslýchal pradleny. „Podle místních se jedná o dívku lehkých mravů Marii, dceru košíkáře Filipa, stáří dvaceti let.“

„A kde je, ctihodný sekretáři hlášena pobýtem?“

„Pokud jsou informace zde správně uvedené tak na Starém Městě, pane radní.“

„A co tedy dělá proboha tady?“ Sekretář si sundal z očí skřípec a promnul si oči, které ho příšerně pálili, jak mu do nich tekl pot. „Nezlobte se, pane, za mou lehkovážnost, ale podle mě zde byla patrně za prací.“

Radní upil medoviny a podíval se na sekretáře. „Ano, to je možné. Mohl ji zabít nějaký její zákazník, ale podívejte se kolem sebe. Copak takhle zabíjí Křesťani?“ Členové rady se po sobě podívali a něco si mezi sebou začali šuškat. Radní si byl patrně jistý tím, že zná odpověď na to, kdo je vrahem.

„Napovím vám, pánové. Vidíte nějakou krev?“

„Ale pane, tělo leželo na břehu řeky, což logicky dokazuje že...“

„Mlčte, Tomáši! Máme tady před sebou případ rituální vraždy!“

„Ale snad si nemyslíte, že...!“

„No jistě. Židé. Za touto vraždou stojí určitě židé!“ Notář Blahoslav, který doposud mlčel, si odkašlal, aby se přihlásil o slovo.

„Pokud dovolíte, pane radní, tak sám císař Rudolf II. prohlásil, že si nepřeje, aby se zbytečně osočovali pražští židé za věci, které nejsou prokazatelné. Náš císařský majestát si nepřeje žádný pogrom.“

Radní dopil láhev a tu pak hodil do Vltavy. Chvíli pozoroval, jak plave a pak zmizela pod hladinou.

„Říkám vám, že za tím stojí židé. Postarejte se o to, aby bylo tělo řádně pohřbeno a o to, aby náš císař dostal podrobnou zprávu o tom, co se zde stalo.“

Radní pokynul na členy rady a dal se na odchod. Na místě vraždy zůstal jen notář Blahoslav a sekretář Tomáš. Oba nejistě pozorovali, jak strážníci nakládají tělo mrtvé Marie na kárku a odvázejí ji do městské márnice.

„Víš, co tohle způsobí, Tomáši?“

„Raději to nechci domyslet, Blahoslave.“

Oba úředníci ještě chvíli zůstali na břehu Vltavy a pak se vydali na radnici, aby podrobně sepsali zprávu pro svého panovníka.

Bylo pondělí, dvacátého července, léta páně roku 1600 a do města pražského se chystala bouře.

Kapitola 3.

Zpráva o nálezu zavražděné Marie, se dostala na císařský dvůr ještě před polednem. Císař Rudolf si nechal celou zprávu podrobně přečíst svým sluhou během oběda, který měl pouhých deset chodů.

Když sluha dočítal zprávu od sekretáře Tomáše, tak zrovna dožvykoval křepelku na houbách.

„Židé? Proč by za tou vraždou měli stát židé?“ Sluha složil dopis a podal císaři ubrousek.

„Protože u nalezeného těla nebyly nalezeny žádné známky krve, vaše eminence.“

Císař odhodil zbytek křepelčího skeletu na cínový talíř a nechal si od sluhy otřít ústa. Pak se chopil číše s výborným uherským vínem a zapil svůj oběd.

„I bláznovi by přeci došlo, že tělo nalezené na břehu řeky bude bez krve, protože všechna odteče. Na co ten radní myslel?“ „Samozřejmě, vaše eminence, ale považte, co si nyní myslí celá Praha. Nechci býti nezdvořilý, ale měli bychom počítat s možností toho, že Pražané si budou nyní chtít s židy vyřídit účty.“

Císař se začínal hněvem celý chvět a brunátnět. Sluha už dopředu věděl, co bude nyní následovat.

„To se nesmí stát!“ Císař mrštil pohárem o zem a začal chodit místností. „Nepřeji si, aby ve městě proběhl další pogrom. Nyní ne! Já

potřebuji mít kolem sebe jen spokojené židy. Potřebuji přeci Golema!“

Císař popadl ze stolu čínskou vázu a chystal se jí rozbít o zem, ale nakonec zvítězil nad jeho hněvem cit pro krásu a své rozhodnutí si rozmyslel. Položil vázu zpět na stůl a vrátil se ke stolu.

„Jaké jsou vaše příkazy, vaše eminence?“

„Okamžitě dejte po městě vyhlásit zprávu, že pokud bude nějakému židovi ublíženo, tak bude o hlavu kratší. Případ se bude vyšetřovat a já na to osobně dohlédnu. Něco si vymyslete, třeba, že vrah byl nějaký cizinec z východu, který městem jen projížděl nebo tak něco. Ach, jak mě příšerně bolí hlava.“ Císař Rudolf se zvedl od stolu a odcházel do svých komnat.

Sluha Franz začal odklízet nádobí ze stolu, když se z císařovy ložnice ještě ozvalo:

„A na dnešní půlnoc mi domluvte audienci u rabího Löwa.

Kapitola 4.

V historii není obvyklé, aby císaři a velcí panovníci docházeli jako hosté ke svým podřízeným. Ale v Čechách je to jev naprosto obvyklý. Už sám král Václav IV. i jeho slavný otec Karel rádi docházeli na návštěvy mezi prostý lid. V případě císaře Rudolfa to bylo obdobné.

Rád se obklopoval lidmi, kteří se vyznali ve věcech učených a tajemných. Rád se za svými hosty vydával sám jen v doprovodu svého tělesného strážce v prostém šatu měšťana, aby ho nikdo nepoznal. Oči dvora jsou totiž až příliš zvědavé. Jestli Rudolf něco nechtěl, tak to, aby se veřejně vědělo o jeho náklonosti k židům. Miloval jejich kulturu, vědění a hlavně chtěl po nich vytvořit Golema. Nyní ale v přestrojení nemířil do Židovské čtvrti kvůli Golemovi, ale kvůli mnohem závažnější záležitosti.

Bylo krátce před půlnocí, když císař Rudolf zastavil, v doprovodu svých dvou strážců v převleku, před domem rabího Löwa. Rudolf pokynul jednomu ze svých mužů a ten zabouchal na dveře. Po chvíli jim otevřel mladík v černém kaftanu.

„Co si ráčej přát v tuto dobu?“

„Jsme ohlášení na schůzku s velkým rabím.“

Mladík se podíval na prostředního muže a ihned pochopil, oč tu běží. Uklonil se a vpustil muže dál.

„Velký rabí už Vás čeká, pane, ale Vaši sluhové zde musejí počkat.“

Císař dal znamení strážcům, že to je v pořádku a nechal se mladíkem doprovodit do pracovny velkého rabího. Ten seděl za stolem a sepisoval své spisy ozářen množstvím svící.

„Bud' pozdraven, velký rabí.“

Rabí Löw se postavil a došel k císaři. Ten obdivoval jeho vysokou postavu, kterou se lišil od ostatních židů v ghettu. Rabí se uklonil císaři a nabídl mu křeslo. „Čím jsem si vysloužil Vaši návštěvu císaři.“

„Víte, rabí, jsou zde jisté okolnosti, které mě přinutily Vás přijít varovat.“

„Inu, pokud myslíte ty řeči o tom, že se chystá pogrom, protože prý stojíme za vraždou nějaké nebožačky, tak to už se k nám doneslo.“

„Ano, v Praze se opravdu nic neututlá.“

„A jak tedy zabráni velký císař pogromu? Pokud si dobře pamatuji, tak jste nám před dvěma lety slíbil, že pokud vám obec půjčí peníze na tažení proti Turkům, tak nás ochráníte.“

„Ale samozřejmě, rabí. Já své slovo plním.“

„A co jste udělal proto, abyste zabránil pogromu?“

Císař cítil, jak se začíná potit. Rabí ho měl v hrsti.

„Inu... Zatím jsem nepodnikl žádné závažnější kroky, ale spolehněte se, že se o to postarám, jen si myslím, že kdybyste mi propůjčili...“

„Golema nedostanete, císaři. Už kdysi jsem Vám to řekl. A myslím, že nejprve by se mělo zjistit, kdo za tou vraždou stojí.“

„Správně. Proto samozřejmě povolám nejlepší vyšetřovatele z celé říše.“

Rabí se upřeně díval Rudolfovi přímo do očí. Cítil, že proti němu něco chystá, ale zatím nevěděl co.

„Myslím, že půjdu, rabi. Prosím omluvte mě za to, jak jsem na Vás vyjel s přáním o vydání Golema. Věřím, že se jednou dohodneme a slibuji Vám, že celou věc vyřeším.“

Rabín pokynul císaři a šel se dál věnovat svým spisům. Císař by se za normálních okolností rozčílil, pokud by ho někdo takhle odbyl, ale v případě rabího Löwa udělal výjimku. Věděl, jakou mocí rabí disponuje, a věděl i to, že pokud ho urazí nebo snad rozčílí, tak se Golema opravdu nikdy nedočká. Mladík vyprovodil císaře a jeho dva strážné z domu a ti se nocí vraceli zpět na Hradčany.

Rabí Löw zůstal sám ve své pracovně a začal horlivě přemýšlet. Moc dobře věděl, že císař nad nimi drží ochrannou ruku jen proto, že doufá, že od nich jednoho dne získá Golema, proto se nemohl spolehnout na to, že by v případě pogromu zasáhl. Nebylo by to ani poprvé, kdy vladař přihlížel tomu, jak měšťané rabují židovskou obec, a nezasáhl.

„Smím se zeptat, rabi, nad čím přemýšlíte?“

Tím mladíkem, který uvedl císaře do domu rabího, byl David. Jeho žák a sluha. „Přemýšlím nad tím, jak zabráním tomu, aby zde propukl pogrom, milý Davide.“

„Ale jak to chcete provést, rabi. Nemáme vojsko, kterým bychom odrazili loupeživou lůzu.“

Rabi se pousmál a promnul si svůj šedivý plnovous. Již toho v životě zažil dosti a věděl, jak správně zacházet s rozumem.

„Milý Davide. Máš se ještě co učit. Je to prosté. Stačí jen zjistit, kdo zavraždil tu dívku. Pokud bude vrah, tak měšťané dostanou svou pomstu a my vyvážneme bez úhony.“

David si sedl úžasem do křesla, kde ještě před chvílí seděl sám císař Rudolf.

„Ale rabi, jak chcete vyřešit vraždu? Nejste žádný vyšetřovatel.“

„Já ne, ale jednoho znám a ten nám pomůže.“

„Žádný gój, ale nepomůže židům. Neznám žádného židovského vyšetřovatele.“

„A kdo tady říká, že to není žid?“

„A smím se zeptat, o koho se jedná?“

„Toho neznáš, Davide. Jeho jméno je Ezra Ben Möss. Je to vzdělanec na věci kolem nás a vyzná se i ve věcech zločinu, protože je to vystudovaný právník.“

„A kde se nyní nachází?“

„Nyní je v Plzni.“

Rabiho žák se zamyslel. Bylo mu totiž divné, že ve městě, ze kterého už před lety byli židé vypovězeni, nějaký zůstal.

„Vím, na co myslíš, Davide. V Plzni žádní židé nejsou. On, ale ano. Žije tam pod falešnou identitou a nyní pokud mám správné informace, tam sepisuje historii města pro plzeňského purkmistra. Ještě dnes v noci ti napíše dopis a ráno ho pošleš po kupcích do Plzně.“

David rychle vstal a podal rabimu papíry, brk a inkoust. Moc dobře věděl, že když se rabí do něčeho pustí, tak se od svého úkolu nehne, dokud ho nedokončí.

Kapitola 5.

Dopis, který napsal rabi Löw, dorazil do Plzně za čtyři dny. Dlouhá doba? Ale kdeže. Na rok 1600 to byla vskutku obstojná dodací doba.

Dopis, který do Plzně pronesl židovský kupec v přestrojení za kupce německého a zbožně katolického, byl předán Ezrovi v šenku na náměstí, kde byl Ezra ubytován pod falešným jménem jako Mikuláš z Včelné. Své krytí měl naprosto dokonalé. Nikdo ani nepochyboval o tom, že je to počestný katolík, protože řádně navštěvoval nedělní bohoslužby. To, že nejí vepřové, vysvětloval okolí tím, že má nemocný žaludek a těžko ho snáší.

Jestli byl Ezra Ben Möss něčím výjimečným, tak tím, že se vždy dokázal přizpůsobit a vyhovět místnímu prostředí a zvyklostem. Tuto vlastnost si osvojil již během studií, kdy sám na vlastní pěst procestoval prakticky celou Evropu. Vyjma zemí španělských, kam si kvůli moci inkvizice netroufal.

Byl stár třiceti dvou let, nikdy nebyl ženatý, protože jak sám trefně podotýkal, na to nikdy neměl čas, a snad jeho jedinou opravdovou vášní byly knihy, které neustále studoval a vzdělával se v rozličných oborech. Kromě toho, že byl studovaný právník, byl také zdatný botanik, ovládal základy lékařství, zbožňoval filozofii, vyznal se v teologii a příležitostně se bavil šermem.

Mnohý člověk by řekl, že takový vzdělanec už by měl dávno učit někde na univerzitě, ale to by zde nesměl být ten problém, že kromě toho, že byl Ezra žid, tak byl také velkým osvícencem, jehož pragmatické názory ho nejednou málem připravili o život.

Nyní Ezra seděl ve svém pronajatém pokoji, jedl kaši s medem, kterou zapíjel výtečným pivem a pročítal osmistránkový dopis, který mu zaslal slovutný rabi Löw z Prahy. Z dopisu mu bylo jasné jedno. Má za úkol zjistit, kdo spáchal v Praze vraždu mladé kurtizány a kdo stojí za tím, že se chystá pogrom na židy. Ezra se rozhodl okamžitě. Hned ráno pojede do Prahy a pomůže svému dávnému příteli.

Po večeři si Ezra zabalil veškeré své věci včetně rozepsané knihy o historii města Plzně, kterou už měl prakticky hotovou. Tu noc usnul zahloubaný do myšlenek nad tím, co ho vlastně v Praze, kde nebyl tři roky, čeká.

Ráno zaplatil nocleh, uctivě se rozloučil s paní hostinskou a vyrazil do Prahy. Pěšky samozřejmě nešel, sám by své dva rance a truhlu neunesl. Jelikož byl zrovna při penězích, tak si zaplatil kočár až do Prahy. Cesta do Prahy zabrala Ezrovi dva dny. U Berouna je zastihla veliká bouře, která je donutila zastavit a přenocovat. Druhého dne odpoledne však kočár dojel do svého cíle.

Kočí byl v šoku, když mu Ezra poručil, aby ho dopravil do Židovského města. Co by přeci poctivý občan dobrovolně pohledával u židů, že? Kočího šok stoupl o to více, když si Ezra ještě na Karlově mostě sundal z hlavy svůj klobouk a místo něj si dal na hlavu jarmulku. Kočár zastavil před domem rabiho Löwa. Kočí vyložil

Ezrovi věci z vozu, pak si odplivl, práskl bičem a hnál se co nejrychleji pryč z tohoto podivného místa.

Nebylo okno v celé Židovské čtvrti, které by nebylo otevřené, a nekoukala z něj živá duše pozorující příjezd neznámého cizince. Děti si muže zvědavě prohlížely a ženy a dívky si ho jiskřivými pohledy měřily. Také měly proč. Ezra byl střední postavy, měl pronikavé zelené oči, pečlivě zastřižený černý vous a vlasy měl černé, kudrnaté na ramena.

Dveře rabiho domu se otevřeli a vyšel z nich David. Uctivě se Ezrovi uklonil a pak mu pomohl s věcmi dovnitř. Rábí mu nechal připravit pokoj pro hosty. V okamžiku, kdy si Ezra vybaloval, se za ním ve dveřích objevil samotný rabi.

„Shalom, Ezro Ben Mössi.“

„I tobě Shalom, velký rabi Jehudo Löwe. Přijel jsem co nejdříve, co jsem mohl. Přijel bych už včera, ale zdržela nás bouře.“ „Bouře? To je dobré znamení. Tady už týdny nepršelo. To je dobré znamení. Pojď se mnou, připravili jsme ti oběd.“

Ezra spokojeně jedl výtečné skopové a rabí vedle něj seděl s pohárem vína. Byl rád, že jeho hostu chutná.

„Rabi, četl jsem váš dopis a dlouho jsem nad ním přemýšlel.

Opravdu je situace tak vážná?“

„Ano je. Nálady proti židům ve městě rostou každým dnem a císaři je to očividně jedno. Chce jen jedno, ale to nedostane.“

„Snad nemyslíte bájného Golema.“

„Ale ano, myslím. Nic jiného po mě nechce. Ten starý pošetilec si myslí, že mu ho snad opravdu jednoho dne vytvořím pro jeho pošetilst.“

„Ale to vy rabi nikdy neuděláte.“ Rabi se podíval na Ezru, jako by snad pochyboval o jeho slovech.

„Milý Ezro. Golem slouží pouze k obraně našeho lidu. K ničemu jinému.“

Ezra se cítil trapně, že si dovolil pochybovat o čestných úmyslech velkého vzdělance.

„Ezro, raději změním téma. Co tvá práce na knize o plzeňské historii? A vůbec, kde jsi byl celé ty tři roky, co jsem tě neviděl? Naposledy jsem od tebe dostal dopis, když jsi byl ve Vratislavi pátrat po starých spisech z dob Karla Velikého.“

„Ve Vratislavi jsem se zdržel jen několik měsíců. Za to ve Vídni, tam jsem pobyl mnohem déle, když jsem pátral po...“

Jejich rozhovor zanikl v křiku, který se nyní ozýval z ulice.

Ezra i rabi rychle všeho zanechali a vyběhli před dům.

Venku panoval zmatek. Ženy se utíkaly skrýt s dětmi do Staronové synagogy a muži se ozbrojovali vším, co měli po ruce. Rabí odchytil muže, který jim byl nejbližší a začal ho zpovídat. „Co se tu děje?“

„Velký rabi, bylo nalezeno další zavražděné tělo ženy.“

„Kde?“

„Poblíž Dobytčího trhu.“

„A proč tady všichni tak vyvádějí?“

„Bojí se rabí. Blíží se sem lůza z celého města a chystá se proti nám pogrom.“

Ezra se nejistě podíval na rabího.

„Myslím, že jsem si uměl naplánovat příjezd.“ Rabí ho poplácal po rameni. „Jen žádné obavy, vím přesně, co mám dělat, Ezro.“

Rabi Löw se rozběhl směrem k synagoze a Ezra se za ním chvíli díval. Musel uznat, že rabi měl opravdu odvahu.

„Pane Ezro, pane Ezro. Jdete s námi? Nepřátelé už jsou blízko.“

Ezra se podíval na Davida, který svíral kuchyňský nůž a byl odhodlaný bránit svou obec.

„Samozřejmě, jen si zajdu do svého pokoje.“

„Ale proč pane, Ezro?“

„Uvidíš.“

Ezra vběhl do domu a David na něj nervózně čekal. Nadešla osudná hodina.

Kapitola 6.

Směrem k Židovskému městu šel rozhořčený dav, čítající stovky lidí. Všichni chtěli jen jedno. Pomstu. Všem totiž bylo jasné, že za těmi odpornými vraždami stojí právě židé.

Ezra s ostatními muži stál u hlavní přístupové cesty do Židovského města. Právě sem, přímo proti nim směřoval dav Pražanů. Vyzbrojen byl dýkou a k překvapení ostatních také malou křesadlovou pistolí. Tu si před lety pořídil ve Francii. „Kde jsou proboha císařští vojáci? Rudolf nám dal slib, že nás ochrání!“

„Milý Davide, myslím, že císař je zrovna ten poslední, komu na nás záleží.“

Ezra si natáhl kohoutek u pistole a byl připraven ji použít.

Na straně židů nestála ani stovka ozbrojenců, takže se dalo dopředu předpokládat, že boj proti přesile nebude mít dlouhého trvání. Dav vyšel ze zákruty a nyní proti sobě stály obě skupiny tváří v tvář. Nastalo vražedné čekání, komu dříve povolí nervy. Ezra se přistihl, že se potichu modlí a doufá v to, že si snad dav rozmyslí pogrom, ale bylo to marné. Po hlasitém povzbuzování se lidé rozběhli směrem ke ghettu a chyběli jen okamžiky od osudného střetnutí. Židé byli připraveni opětovat úder, ale pak se ozvala hromová rána a po ní další a další. Zem se chvěla a několik okenních tabulek se rozsypalo. Pražané se zastavili a někteří se s hrůzou dali na útěk. Jiní jen zůstali

stát na místě a tupě zírali před sebe. I židé začali zjišťovat, co se vlastně děje a pak to spatřili. Od synagogy se k nim blížila asi dva metry vysoká hliněná postava oblečená do zelené košile v pase svázaná provazem a řítla se přímo proti Pražanům. Když pak se, ale najednou zastavila těsně za Ezrou a ostatními muži. Z obou stran barikády znělo jen jediné slovo. Golem! Tak ona to opravdu byla pravda a rabi Löw ho doopravdy dokázal vytvořit.

„Stůj, Goleme!“

Golem se zastavil a dále nepokračoval. Dav chystající pogrom už dávno zmizel z dohledu a v ghettu začínala propukát euforická nálada. Díky Golemovi se nyní nikdo už nemusí bát, protože díky jeho síle, už není nebezpečí, které by se mohlo objevit a někoho ohrožovat.

„Tak ctihodný rabi to dokázal, pane Ezro.“

„Očividně ano. Už jsem se začínal bát toho, že můj příjezd skončí krveprolitím.“

Rabi Löw přistoupil k Ezrovi a Davidovi. Měl na sobě své nejlepší šaty a v ruce měl svou dlouhou ebenovou hůl.

„Kam se chystáte, rabi?“

„Kam? Jdeme se tady s Golemem ukázat samotnému Rudolfovi, ať ví, kdo je pánem v Židovském městě.“

Rabi Löw vyrazil s Golemem směrem k Hradčanům a následoval je David s Ezrou.

Zprávy o tom, co se v Židovském městě stalo, se rychle dostaly na Pražský hrad k samotnému císaři. Vzteky byl tak rozrušený, že okamžitě povolal hradní gardu a sám si nechal přinést zbroj. Až teď si Rudolf uvědomil, že ho rabi Löw celou dobu tahal za nos a měl

Golema u sebe. Když mu jeho lidé oznámili, že se k Hradčanům blíží sám velký rabi Löw s Golemem, tak to přijal již s ledovým klidem a poručil, aby mu osedlali jeho bílého hřebce, kterého dostal darem z Itálie. Pak vyjel rabínovi naproti.

Rabín s Ezrou a Davidem čekali u Prašné brány. Golem stál za nimi a čekal, jaké dostane rozkazy. Když konečně dorazil císař v doprovodu svých mužů, tak se nemohl na Golema vynadávat. Tak tohle je ten bájný Golem. Tvor stvořený ze čtyř základních živlů. A byl jen malý kousek od toho, aby ho získal.

Císař Rudolf zanechal své muže a vyrazil na svém koni k židovskému procesí. Zastavil se těsně před Golemem. Ezra viděl císaře poprvé v životě. V brnění vypadal neskladně. Rozhodně si ho dokázal lépe představit mezi svými dvořany na hradě, než mezi vojáky na bitevním poli.

„Tak to je on? Ten bájný Golem, kterého po tobě tak dlouho chci?“

„Chtít můžeš, císaři, ale tvůj nikdy nebude. Byl stvořen jen na ochranu naší obce.“

„Omyl, rabi. Na obranu obce jsem tu já a moji lidé. Vidíš? Jedeme vám na pomoc.“

Rabín se zasmál, to Rudolfa znervóznělo.

„Vy nám jedete šlechetně pomoci? Nebýt Golema, tak už hodinu je Židovské město v ohni.“

„Ano. Možná máš pravdu. Ale co bude nyní? Pustíš Golema, aby zničil celou Prahu?“

„Ne. Golem je jen má pojistka. Nyní si žádný gój nedovolí napadnout naši obec. Chci po tobě, císaři jen jedno, a to svolení k tomu, abych mohl dokázat, že vrahem není žádný žid, nýbrž úplně někdo jiný. Pokud mi nedáte plnou pravomoc objevit vraha, tak vydám Golemovi rozkaz a ten zpusť celou Prahu.“ Rudolf vycítil svou příležitost a nehodlal ji propásnout.

„Dobrá. Pokud do příštího úplňku nebudu znát jméno vraha a nepřivedeš-li mi ho v řetězech, tak mi přenecháš Golema.“

„A splní císař své slovo, že když ti přivedeme vraha, tak se postaráš o to, aby se už nikdy neopakoval žádný pogrom?“

„Máš mé císařské slovo, rabi.“

Oba muži svou dohodu stvrdili stisknutím ruky a pak si šli oba i se svými doprovody po svém. „Rabi, vkládáš do mě příliš velkou důvěru. Co, když se mi nepodaří objevit vraha včas?“

„Ale o to se nebojím, Ezro. Ty to zvládneš. Budeš mít naší plnou podporu“

Rabi Löw se otočil na Golema a přikázal mu, aby ho následoval zpět do Židovského města. Rabi si musel přiznat, že nyní opravdu riskuje pro blaho obce mnohé. Blížil se večer a po dlouhé době byla obloha zatažená.

Kapitola 7.

Ezra, David a městský sekretář Tomáš stáli v městské márnici a prohlíželi si tělo zavražděné, které bylo objeveno dnes odpoledne. Díky přímlově císaře Rudolfa nesmělo být bráněno Ezrovi v čemkoliv, co by zamezilo pátrání po vrahovi.

„Sekretáři Tomáši, kdo je ta nešťastná?“

„Je to Magdaléna zvaná růžička. Byla kurtizánou, jako první oběť.“

„Z toho tedy vyplývá, že buď je vrah zaměřený na ženy lehkých mravů, nebo prostě jen zabíjí prvního, koho v noci potká.“

„Samozřejmě, pane Ezro, ale neříkejte mi, že se v noci toulají po městě jen ženy lehkých mravů.“

„Ale to vůbec ne. Občas se v noci toulá městem i císař v převleku.“

Zatímco se Ezra s Davidem tomu vtipu smáli, tak Tomáš přinesl pitevní zprávu, kterou sepsal osobní lékař samotného císaře.

„Bylo prokázáno, že stejně jako v případě první oběti byla smrt zapříčiněna vykrvácením v důsledku proříznutí hrdla. A stejně jako u první oběti bylo zjištěno, že oběť byla pokousaná.“

„Pokousaná?“

Sekretář Tomáš sundal z mrtvé plachtu, která jí zakrývala nohy. Ezra spatřil velké namodralé kousance na stehnech. Vyndal si ze své brašny lupu a začal si je prohlížet.

„Přišel jste na něco?“

„Možná se vám to bude zdát zvláštní, ale hledáme člověka se špatným chrupem.“

„Proč tak usuzujete, pane Ezro?“

Ezra podal Davidovi lupu, ale ač se snažil sebevíc, tak nemohl přijít na to, jak tu informaci Ezra vydedukoval.

„Copak sis toho nevšiml? Podívej se na stopy kousnutí. Na jednom místě není žádná stopa, proto usuzuji, že vrah nemá v pořádku horní zuby. Minimálně jeden mu chybí.“

„Ale pane Ezro. Víte, kolik lidí nemá dnes zuby? Jen kolik velmožů na radnici si musí zakrývat úsměv kvůli ztrátě zubů.“

„To s tím ale nemá, Tomáši co dělat. Tady je důležitá informace v tom, že se jen potvrdilo, že nehledáme více lidí. Hledáme jednoho konkrétního vraha.“ David zahalil nahé tělo na stole a vzal si Ezru stranou.

„Ezro, ty kousance... Co když vrah chtěl svojí oběť vysát?“

„Ale milý Davide, na tuto teorii zapomeň, žádní vampýři nebo jiní démoni neexistují. I když... Tomáši. Byla u těla nalezená nějaká krev?“

„Ani kapka.“

„První oběť byla nalezena u řeky, což by se logicky dalo vysvětlit, že nebyly nalezeny žádné známky krve, ale druhé tělo bylo nalezeno uprostřed ulice a též ani kapka.“

„Co z toho tedy vyplývá?“

„Z toho, Tomáši vyplývá, že buď vrah není sám a někdo mu pomáhá přenášet těla jinam, než vraždí, nebo že umí létat, protože jinak si to nedovedu logicky vysvětlit.“

Všichni tři vycházeli z márnice na čerstvý vzduch. Nebe bylo zatažené a opravdu to vypadalo tak, že se konečně dostaví toužebný déšť.

„Tomáši, vy zastupujete ve vyšetřování městskou radu. Je nutné, aby byly posíleny stráže a zamezilo se přístupu kurtizán do ulic.“

„To není možné. Víte, kolik lidí by bylo třeba?“

„Tak ať, je to nutné.“

Tomáš s hlavou plnou myšlenek o tom, jak se mu povede přesvědčit městskou radu odcházel za radním podat mu zprávu a Ezra s Davidem se vraceli do Židovského města. Konečně začalo pršet.

Kapitola 8.

Židovská obec mohla konečně klidně spát. Už nebyla potřeba ani držet stráže, protože ulicemi bez přestání chodil Golem. Což byla záruka toho, že si nikdo netroufne obtěžovat židy ze spánku.

Ezra byl čestným hostem na večeři pořádané rabi Löwem.

Podávala se jehněčí pečeně s kaštany a čerstvými plackami. Venku vydatně pršelo a nebylo nic, co mohlo rušit tuto společenskou sešlost.

„Jak jste pokročili ve vyšetřování, Ezro?“

„Zatím jsme na začátku, rabi. Stále si nemohu udělat profil vraha. Kdo jen by se bavil tím, že okusuje stehna zabitých kurtizán?“

„Nějaký bestiální vrah? Rituál v tom žádný nevidím. Spíše řádění nějakého primitiva.“

„Já si spíše myslím, že máme co dočinění s někým z vyšší třídy. Přeci jen, kdyby to byl nějaký primitivní chudák, tak by s ním žádná kurtizána nešla. Spíše si vraha dokáží představit jako dobře situovaného muže, který ženy láká na peníze a pak ukájí svůj temný pud.“

„Možné je vše, Ezro, ale nyní jezme. Studené jehněčí není nikdy dobré.“

Sekretář Tomáš nakonec dodržel Ezrovo přání a povedlo se mu přesvědčit městskou radu k tomu, aby byli posílené stráže a bylo zamezeno všem kurtizánám jít do ulic. Mnohého strážného to sice

stálo pár facek a nadávek, ale dnes v noci nebyla v ulicích Prahy jediná kurtizána.

Bylo už dlouho po půlnoci, když vdova po bednáři Petronelovi, Alice, ucítila nutkavou potřebu. Zvedla se z lůžka, křesadlem zapálila svíčku a potichu, aby nevzbudila své tři dcery, vyšla na dvůr. Ani si nevšimla, že její nejstarší dcera Anna není ve své posteli. Alice vyšla na dvůr. Asi před hodinou přestalo pršet. Už zase bylo nebe plné hvězd a vzduch krásně voněl po dešti. Odložila na práh svíčku a šla na své místo, kam chodila vykonávat svou potřebu. Poklekla, vykasala si sukni a chystala se toužebně si ulevit, ale nebylo ji to dopřáno. Z přístavku na zahradě, kde měl ještě před lety dílnu její manžel, ji rušil nějaký povyk a tupé údery. Vdovy Alice se zmocnil strach, že by se mohlo jednat o zloděje. Byla to ale rázná žena a proto se ozbrojila holí, kterou přes den odháněla holuby, kteří ujídali zrní slepicím. V jedné ruce, v druhé svíčka. Vdova hodlala se zlodějem udělat krátký proces. Opatrně vzala za kliku přístavku a rychlým šklubnutím otevřela dveře. To co viděla, jí vyrazilo dech. Na zemi ležela její dcera Anežka a na ní klečel malý muž a kousal ji do prsou. Vdova se rychle zmátořila z prvotního šoku a pak rázně vyrazila proti vetřelci.

„Zmiz, ty prašivý antikriste! Zmiz, čerte jeden!“

Muž se na ní podíval a konečně mu viděla do tváře. Uviděla sinalý, bledý obličej. Výraznou černou pihu i vyceněné zuby. Dokonce si všimla, že mu jeden horní chybí. Strach jí nahnaly jen oči, které fialově svítily.

Vdova na nic nečekala a udeřila muže holí do obličeje. Ten zuřivě zakřičel a ohnal se po ní dlouhým, zahnutým nožem. Vdova se noži

vyhnula a muže udeřila ještě jednou, nyní pro změnu do zad. Muž v sobě sebral veškerou sílu, vyrazil proti vdově, svalil ji na zem, že se praštila do hlavy, až ztratila vědomí a utíkal pryč. Pak už si vdova nic nepamatovala.

Kapitola 9.

Sekretář Tomáš se postaral o to, aby se celý incident nedostal mezi lidi a tak nikdo v Praze kromě vyšetřovatelů nevěděl o včerejším incidentu u vdovy po bednáři.

Ezra se sekretářem Tomášem a Davidem, ze kterého učinil svého pomocníka, hned ráno vyrazili do domu vdovy Alice. Vdova nejprve nebyla sdílná pustit si do domu židy, ale Tomáš ji přesvědčil, že se jedná o muže pověřeného samotným císařem.

Samotného výsledku vdovy se ujal sám Ezra.

„A opravdu nám nejste schopná říci, jak ten útočník vypadal?“

„Už jsem to řekla tady, sekretáři Tomášovi. Vím jen, že byl malý. Takový bledý, neduživý chcípáček. Ale jeho fialový pohled uvidím až do smrti.“

„Fialový?“

„Ano, měl fialové oči.“

„A vaše dcera?“

„Anežku jsem odvedla zpátky do postele, když jsem se probírala z mrákot.“ „Takže ji nezabil?“

„Ne, ale jistě se o to pokoušel. Měl totiž ten nůž.“

„Jaký nůž?“

Vdova Alice vyndala ze skříňky dlouhý, zahnutý nůž.

Ezra jakživ takový nikdy neviděl.